

komstår, opgørelsen af den skattepligtige indkomst angår, såfremt den skattepligtige skal bevare fradragsretten efter forfaldsprincippet (eventuelt principet i stk. 4) for dette indkomstår. Fristen, inden for hvilken betaling skal have fundet sted, kan udgøre op til 2 år, men normalt ikke under 1 år. Fristen kan dog blive kortere end 1 år i tilfælde, hvor skattepligten ophører på grund af den skattepligtiges død eller fraflytning til udlandet. Hvor indkomståret er sammenfaldende med kalenderåret, skal renter m.v., der f.eks. forfalder den 1. april 1984, være betalt inden udgangen af 1985. Er rentekravet derimod ikke betalt inden udgangen af 1985, kan renteudgifter m.v., der forfalder eller vedrører 1985, kun fradrages i det omfang, de er betalt. En omlægning af fradragsretten til betalingstidspunktet medfører således, at renteudgifter først kan fradrages i det indkomstår, hvori betaling sker. I overensstemmelse med de almindeligt gældende regler om fradragsret for renteudgifter er det dog en forudsætning, at der på betalingstidspunktet fortsat består en retlig forpligtelse til at betale renten.

Fradragsretten udskydes endelig kun for renteudgifter m.v. i samme gældsforhold. Hermed fastslås det, at hvert enkelt gældsforhold skal bedømmes for sig. Er den skattepligtige kun i restance med forfaldne renteudgifter m.v. for et enkelt låns vedkommende, får den manglende betaling således ikke betydning for den skattemæssige behandling af renter af andre gældsforhold.

Efter bestemmelsens 2. punktum finder reglen i 1. punktum kun anvendelse, såfremt den skattepligtige ikke kan godtgøre, at han ved udgangen af det indkomstår, opgørelsen af den skattepligtige indkomst vedrører, var i stand til at betale forfalden gæld eller stille betryggende sikkerhed herfor i sine aktiver. Det er således en yderligere betingelse for at udskyde fradragsretten til betalingstidspunktet, at den skattepligtige ikke kan godtgøre, at han kan opfylde sine gældsforpligtelser. Dette vil som udgangspunkt være tilfældet, hvis den skattepligtige f.eks. er erklæret konkurs eller har standset sine betalinger. Manglende evne til at opfylde sine gældsforpligtelser kan ligeledes ofte antages at foreligge, når der ved udlæg eller tvangsauktion ikke har kunnet opnås dækning hos den skattepligtige. Betingelsen må endvidere anses for opfyldt, når den skattepligtige erkender at være insolvent, eller når det på andet grundlag kan konstateres, at han savner evne til at opfylde sine gældsforpligtelser. Kan den skattepligtige imidlertid godtgøre, at han har evne til at betale, sker der som nævnt ingen omlægning af fradragsretten til betalings-

tidspunktet. Der sker heller ikke omlægning, hvis den skattepligtige godtgør at kunne stille betryggende sikkerhed i sine aktiver. En dokumentation for, at den skattepligtige kan stille en trediemandsgaranti, f.eks. fra et pengeinstitut, opfylder således ikke bestemmelsens krav.

Efter bestemmelsen er det som udgangspunkt en forudsætning, at kreditors krav på renter faktisk er blevet opfyldt. En renteudgift m.v. anses dog også for betalt, når renteudgiften af et pengeinstitut, en bankier eller vekselerer debiteres den skattepligtiges kassekredit eller lignende løbende mellemværende inden for det aftalte maksimum, idet denne betalingsform kan sidestilles med kontant betaling.

Debitering af morarenter på en løbende kredit hos andre kreditorer, således f.eks. hos en leverandør, kan derimod ikke sidestilles med betaling.

En kassekredits maksimum må bero på den indbyrdes aftale mellem den skattepligtige og pengeinstituttet. De renteudgifter, der debiteres en kassekredit udover det aftalte maksimum, må som udgangspunkt anses for ikke betalte. Hvis kassekreditens maksimum efterfølgende forhøjes kan renteudgifterne anses for betalt, såfremt de ligger indenfor det nye maksimum. Der må i denne forbindelse som udgangspunkt lægges vægt på, hvad fordringshaverens kontoudtog udviser.

Den foreslåede regel om, at betaling i visse tilfælde anses at foreligge ved den blotte debitering på en kassekredit eller lignende, må ses som udtryk for, at kassekrediten tilsigter at give kontohaveren en betalingsmulighed. Såfremt en efterfølgende udvidelse af kreditten alene tilsigter at skabe dækning for pengeinstituttets renteudbetaling og således ikke er udtryk for en reel udvidelse af kreditten, kan egentlig betaling dog ikke antages at foreligge.

Lovforslaget i almindelighed tilsigter ikke at ændre praksis om periodisering af renter ved dødsfald, i dødsboer, ved udlæg fra dødsboer og ved skifte af uskiftet bo. Men i forslaget's stk. 7 foreslås dog en særlig regel om, at renter, der er omfattet af stk. 6, 1. pkt., og derfor først kan fratrækkes på betalingstidspunktet, kan fratrækkes af boet eller den efterlevende ægtefælle i det indkomstår, renterne betales. Betales de af dødsboet i boets første indkomstår, fradrages de fuldt ud i dette år. Der sker således ingen fordeling mellem perioden fra indkomstårets begyndelse til dødsfaldet (mellempærioden) og dødsboets første indkomstår.

Efter praksis skal renteindtægter medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det